

Sygn. akt I UK 272/04

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2005 r.,

kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 5 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 5 maja 2004 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił apelację A. P. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 14 listopada 2002 r., którym oddalone zostało jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Kasacja wnioskodawcy zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego – przepisów o niezdolności do pracy z ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162,

poz. 1118 ze zm.), (bez wskazania konkretnych artykułów wyżej wymienionej ustawy) oraz naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazuje istotne zagadnienie prawne - odnoszące się do wykładni i zastosowania art. 233 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja, spełniająca wymagania z przepisu art. 393³ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 393 § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz.670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art.393 § 2 k.p.c.). Te ostatnie okoliczności Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może je także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając kasację wniesioną przez powoda Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie kasacji do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki

oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Zarzuty kasacji dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego.

Aktualne w tej sprawie jest stanowisko Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 16 kwietnia 1997, II UKN 55/97 (OSNP 1998/3/95) uznające, że odmowa przeprowadzenia w postępowaniu apelacyjnym dowodu z dalszych biegłych nie stanowi usprawiedliwionej podstawy kasacyjnej skoro sąd drugiej instancji w przekonujący i logiczny sposób odmowę tę uzasadnił, wyjaśniając dlaczego dowód nie był istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Ponadto wskazać trzeba, że nie jest naruszeniem art. 233 par. 1 k.p.c. oparcie ustaleń na opinii biegłych lekarzy, jeżeli opinie te są jednoznaczne i nie wymagają uzupełnienia ani dalszego wyjaśnienia. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2001 r., II UKN 497/00).

Zatem kasacja powołuje się na naruszenie przepisów postępowania, które ani nie budzą wątpliwości, ani nie wywołują rozbieżności w praktyce.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy, nie dopatrując się oczywistości naruszenia prawa zaskarżonym orzeczeniem ani nie stwierdzając nieważności postępowania - na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.